

[Statsministeren]

blind på enkelthedernes isolerede virkning? Jeg vil appellere til alle partier om at vise positiv forhandlingsvilje, så vi snart kan komme i gang med forhandlingerne og nå et resultat, som kan fremme en positiv udvikling for beskæftigelse og betalingsbalance.

Der er ingen grund til at udsætte problemerne løsning til efter næste valg. Der er næsten to år tilbage af valgperioden. Vi ville tabe for meget ved at udskyde problemerne. Og der er jo ingen, der garanterer os, at Folketinget får en væsentlig anderledes sammensætning om to år.

Derfor vil det fornuftigste og det mest ansvarlige være, at vi fortsætter vort arbejde nu og under de parlamentariske vilkår, vælgerne gav os for kun to år siden.

Forhandling

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige tak til statsministeren for svaret på forespørgslen både for så vidt angår udenrigspolitikken og indenrigspolitikken.

Jeg skal ikke selv gøre så mange bemærkninger om det udenrigspolitiske, fordi vi havde en drøftelse for ikke så lang tid siden her i Folketinget om Europapolitikken, hvor jeg havde lejlighed til at give klart udtryk for Socialdemokratiets synspunkter, men også fordi skismaet mellem regeringen og Socialdemokratiet på dette område ikke er så stort – heldigvis – i øjeblikket.

Jeg skal derfor koncentrere mig om det, statsministeren med klædelig beskedenhed, men måske ikke med særlig stor respekt over for virkeligheden, tillod sig at kalde restproblemerne i det danske samfund. Restproblemerne er jo en gæld til udlandet på 300 mia. kr., en arbejdsløshed på 270.000 mennesker, en voksende menneskelig utryghed på arbejdsmarkedet og på sundhedsområdet og en manglende indsats på miljøområdet.

Jeg skal ikke som en af statsministerens yngste tilhørere oppe på tilhørerpladserne briste i gråd over dette afsnit i besvarelsen. Men jeg synes på den anden side ikke, der er grund til at hoppe op på noget bord og råbe hurra efter 7 års internationalt opsving, hvor statsministeren konstaterer, at ingen af de grundlæggende problemer i det danske samfund er løst.

Statsministeren sammenlignede flere gange situationen i dag med situationen i 1982. Tænk,

hvis hr. Anker Jørgensen, da han var statsminister, havde haft 7 gode internationale år i stedet for 7 internationale kriseår at føre politik i. Det er fantastisk, at resultaterne dengang trods alt var, som de var, i forhold til hvor lidt man har nået i de forløbne 7 år. Man tør slet ikke tænke på, hvad der var sket med denne regerings politik, hvis man også i Danmark havde haft et internationalt tilbageslag i de sidste 7 år.

1989 var et revolutionsår i Midt- og Østeuropa, og nu, et lille år efter, har vi stadig svært ved at forstå de forandringer, der følger af, at kommunismen bliver afskaffet som verdensmagt, og af, at det kommunistiske diktatur forsvinder som styreform i Europa. Det giver masser af chancer, det giver masser af problemer. Der er brug for nytænkning, samarbejde og vilje til langsigtede beslutninger. Det giver også, som jeg sagde før, en kæmpechance, at den vestlige verden oplever sit syvende år med økonomisk opsving.

Men i Danmark kniber det med tempoet. I Danmark kniber det med at gribe chancen. Forandringerne i Danmark er få, og de er sjældent til det bedre.

Dansk politik er i de store spørgsmål lammet af saglig uenighed i den nuværende regering om retningen. Og derfor er regeringens mål, virkelig at gøre noget alvorligt ved problemerne, tilsyneladende blevet afløst af enighed i regeringspartierne om, at det vigtigste mål for regeringen, den vigtigste opgave, den vigtigste udfordring for regeringen er at blive siddende og ikke udrette mere, end hvad der er strengt nødvendigt for netop at kunne blive siddende. Det synes at være det vigtigste.

KVR-regeringen har givet begrebet den siddende regering en helt anderledes bogstavelig betydning, end det hidtil har haft.

Glemt er også det sidste års tale om, at nu skulle der virkelig gøres noget ved gælden, nu skulle vi virkelig smøge ærmerne op, nu skulle vi søreme tage fat på gæld, arbejdsløshed, skat og forberedelse til det indre marked, og talen om, at det var nødvendigt med århundredets plan. Alt det er nu glemt og begravet.

Det er for os andre pokkers ærgerligt, at vi her i Danmark skal tilhøre Europas døde hjørne, hvor alt er ved at gå i stå, mens tingene sker omkring os i verden. Det er katastrofalt – jeg synes godt, man har lov til at bruge så stærkt et ord – at vi lader alle chancer og udfordringer gå fra os.